

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Semnificația duhovnicească a perioadei Penticostarului (II)

Praznicul Înălțării Domnului la cer, așezat în cuprinsul perioadei Penticostarului, la patruzeci de zile după Sfânta Înviere, subliniază în textele slujbei sfințirea și îndumnezeirea firii umane a lui Hristos, prin Întruparea, Învierea și Înălțarea Sa la cer. Sunt evidențiate în sensul acesta: nedespărțirea lui Hristos de „sânurile Părintelui” prin Întrupare, înnoirea firii lui Adam cel vechi și îndumnezeirea firii umane. Alte dimensiuni dezvoltate în slujbele Praznicului sunt cele referitoare la Înălțarea Mântuitorului Hristos la cer și trimiterea în lume a Duhului Sfânt ca împlinire a lucrării de mântuire a lumii, precum și cele referitoare la participarea întregii creații la acest eveniment sfânt. Textul slujbei se referă de asemenea și la prefigurările vechi-testamentare ale acestui moment din economia mântuirii.

Duminica care urmează Praznicului Înălțării Domnului la cer este închinată Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic, care au învățat tocmai despre Hristos, Fiul lui Dumnezeu Întrupat, ca început al îndumnezeirii prin El a întregului neam omenesc.

Praznicul Pogorării Duhului Sfânt încheie perioada Penticostarului, arătând că evenimentul acesta reprezintă capătul lucrării mântuitoare a lui Hristos. Textul slujbei Praznicului subliniază faptul că evenimentul Pogorării Sfântului Duh este de fapt împlinirea făgăduinței Mântuitorului, desăvârșind astfel lucrarea mântuitoare împlinită de Acesta. Pe de altă parte, textele slujbei Praznicului prezintă persoana și lucrarea Duhului Sfânt asupra lumii și a oamenilor. Cât privește persoana Duhului Sfânt, textul slujbei arată faptul că El este Unul din Sfânta Treime, fiind numit „lumină din lumina” Sfintei Treimi, din această perspectivă fiind subliniată și existența Treimii persoanelor în Unitatea Ființei Dumnezeiești. O altă dezvoltare pe care textul slujbei Rusaliilor o face este cea privitoare la însușirile Duhului Sfânt. Prin toate aceste sublinieri și dezvoltări privitoare la persoana Duhului Sfânt este evidențiată dimensiunea Cinzecimii ca Praznic al Sfin-

tei Treimi. Pe de altă parte, textul imnografic al Praznicului accentuează lucrarea Duhului Sfânt în Biserică și în lume, făcând referire în acest sens la revărsarea Duhului Sfânt peste Sfinții Apostoli și la prezența și darurile Duhului Sfânt revărsate în Biserică, prin Taina Botezului și a Mirungerii. De fapt, această împărtășire a Duhului Sfânt în Biserică și în lume nu este altceva decât împlinirea lucrării de mântuire, realizată de Hristos și desăvârșită prin pogorârea sa. O altă dimensiune pe care o prezintă textul slujbei este cea privitoare la împlinirea profețiilor vechi-testamentare și prin acest eveniment al Pogorării Duhului Sfânt. De asemenea, textul liturgic al sărbătorii se referă la dimensiunea universală a mântuirii adusă lumii de Hristos și la revărsarea acestei lucrări sfințitoare asupra întregului cosmos, adică a întregii creații ca prefațare a oborârii printre noi a Împărăției lui Dumnezeu. Toate aceste lucrări minunate nu sunt altceva decât manifestări sensibile ale lucrării Duhului Sfânt în Biserică. Alte texte ale slujbelor Praznicului Rusaliilor subliniază bucuria care îi învâluie pe credincioșii Bisericii cu prilejul acestui Praznic luminat.

Totodată, trebuie să precizăm faptul că, în textele slujbelor celor trei Praznice specifice perioadei Penticostarului, Învierea, Înălțarea și Cincizecimea, relațiile privitoare la aceste evenimente sfinte din economia mântuirii neamului omenesc, respectă îndeaproape prezentarea lor, așa cum apare aceasta și în paginile Sfintei Scripturi. Textele slujbei acestor Praznice nu se mărginesc însă doar la o simplă relatare a evenimentelor, ci îmbogățesc relatarea prin elemente de tâlcuire, insistând asupra unor dimensiuni teologice și morale, pe care relatarea scripturistică le impune. Prin aceasta, se vedește faptul că textele slujbelor preiau mărturia Scripturilor, pe care o dezvoltă. Tradiția Bisericii este astfel una profund biblică, dar în același timp îmbogățită de elemente teologice și duhovnicești, care lămuresc mărturia Scripturii.

Duminica Tuturor Sfinților din Biserica Universală și cea a Sfinților Români, exprimă în conținutul slujbelor lor împărtășirea credincioșilor Bisericii din lucrarea

Continuare în pagina 4
Pr. Lucian FARCAȘIU

Din sumar

◆ Sfințirea clopotelor de hramul bisericii Parohiei Arad-Sega II

pagina 4, Pr. Filip Albu

◆ Știri

pagina 8

Rugăciunea și unitatea Bisericii

Predică la Duminica a VII-a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic)

„În vremea aceea, ridicând ochii Săi la cer, Iisus a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească. Precum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor aceluia pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine; pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis. Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt. Și toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei. Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. Iar acum, vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei.” (Ioan 17, 1-13)

Duminica de azi, situată între praznicul Înălțării Domnului la ceruri și cel al Pogorării Duhului Sfânt, este rânduită a ne aduce aminte de cei 318 Sfinți Părinți care au luat parte la lucrările primului Sinod ecumenic, care a avut loc la Niceea, în anul 325.

În această Duminică, Biserica a rânduit a se citi pericopa evanghelică, care ne prezintă un fragment din „Rugăciunea arhierască”, rostită de Mântuitorul înaintea ucenicilor Săi la Cina cea de Taină. Ea ne prezintă modul în care Hristos Domnul, S-a rugat pentru Sine, apoi pentru ucenicii Săi prin cuvintele: „Părinte Sfinte, întru numele Tău păzește-i pe cei pe care Mi i-ai dat, ca ei să fie una, așa cum suntem Noi” (Ioan 17, 11), continuând apoi să se roage pentru toți aceia care vor crede în El: „Dar nu numai pentru ei Mă rog, ci și pentru cei ce prin cuvântul lor vor crede în Mine” (Ioan 17, 20). Era rugăciunea făcută de către Cel care știa, cel mai bine, că ambițiile și patimile omenești aveau să aducă dezbinări și deopotrivă fărâmițarea unității noii Biserici creștine.

Urmând exemplul Mântuitorului, ne spune fragmentul din cartea Faptele Apostolilor, Sfântul Apostol Pavel, fiind în orașul Milet, port la Marea Mediterană, în Asia Mică (Turcia de azi), a invitat acolo pe „preoții Bisericii” din Efes (Fapte 20, 17), oraș situat la nord de Milet și în care predicase aproape trei ani, în cursul celei de a treia călătorii misionare. Cu prilejul acestei întâlniri în Milet, Sfântul Pavel a prevenit pe

preoții din Efes de primejdiile care se vor abate asupra comunității de acolo, prin cuvintele: „Vor intra între voi lupi înverșunați care nu vor cruța turma; și dintre voi înșivă se vor ridica bărbați grăind lucruri sucite, ca să-i tragă după ei pe ucenici (Fapte 20, 30).

Cuvintele Mântuitorului și a Sfinților Apostoli, aveau să se împlinească, mai cu seamă după ce împăratul Constantin cel Mare a dat libertate Bisericii prin cunoscutul său Edict de la Mediolanum (azi Milano), din anul 313. După numai câțiva ani de la acest eveniment crucial din viața Bisericii, un preot, pe nume Arie, din Alexandria Egiptului, învăța că Iisus nu este Dumnezeu adevărat, ci ar fi cea mai desăvârșită creatură a Tatălui, încât, prin aceasta, el nega însăși dumnezeirea sau divinitatea lui Iisus. Văzând că eresia lui Arie a început să prindă teren, apărând multe tulburări și pentru că era amenințată însăși unitatea Bisericii și implicit a Imperiului, la inițiativa împăratului Constantin cel Mare a fost convocat primul Sinod ecumenic. Acest sinod sau consiliu al tuturor episcopilor din lumea creștină de atunci (sinodos = adunare, icumeni = lume) s-a ținut în orașul Niceea, în Asia Mică, nu departe de Constantinopol, viitoarea capitală a imperiului, care atunci se construia. Au fost prezenți 318 Sfinți Părinți, episcopi din întregul imperiu roman, inclusiv reprezentanți ai papei. Între ei s-au remarcat episcopii Atanasie al Alexandriei, Nicolae din Mira Lichiei, Osius din Cordoba - Spania și chiar episcopul

din cetatea Tomisului (Constanța de azi), probabil un daco-roman.

Părinții participanți la lucrările Sinodului au condamnat erezia lui Arie și au formulat primele șapte articole din Simbolul de credință sau Crezul pe care îl rostim și noi la fiecare Sfântă Liturghie. Celelalte cinci articole aveau să fie formulate la al doilea Sinod ecumenic din anul 381. Articolele formulate la Niceea fac referire, mai cu seamă dumnezeirea sau divinitatea Fiului, exprimată limpede în articolul 2: „Și într-Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii: Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut”. Aceasta, pentru că Arie contesta tocmai calitatea de Fiul al lui Dumnezeu. În următoarele articole, 3-7, Sfinții Părinți sintetizau, coerent, modul în care s-a realizat mântuirea neamului omenesc.

Această erezie care s-a stins, pe parcursul mai multor ani, era doar începutul unui lung șir de învățături greșite, care au tulburat pacea Bisericii și care au dus la sfâșierea unității ei. Au urmat alte șase sinoade ecumenice, la care au participat reprezentanți ai întregii creștinătăți, și multe sinoade locale, pentru restabilirea dreptei credințe, până când în anul 1054 s-a produs „schisma cea mare”. Aceasta a însemnat producerea unei rupturi sau a unei separări, între Biserica din fostul Imperiu roman de Răsărit, numit de acum bizantin, și cel roman de Apus. De atunci se vorbește de cele două mari Biserici creștine: cea răsăriteană sau ortodoxă și cea apuseană sau catolică. Mai târziu, în secolul al XVI-lea, din sânul Bisericii catolice s-au desprins câteva confesiuni noi, numite „protestante”: luterană (evangelică), calvină (reformată), unitariană, iar în Anglia, cea anglicană. După descoperirea Americii, noii emigranți au dus acolo și confesiunea pe care o mărturisiseră în țara lor de origine. Așa au apărut „Biserici” protestante de diferite nuanțe, la care se vor adăuga mereu sute și sute de confesiuni, care își trag originea mai cu seamă din protestantism și care vor fi denumite „neoprotestante” sau așa-zisele, „secte”, multe dintre ele având azi milioane de adepți. Din America, aceste noi confesiuni sau secte au fost propagate și în țări europene, ajungând și la noi în țară, mai cu seamă prin foști emigranți, originari din părțile de vest ale țării (Arad, Bihor), pe la începutul secolului al XX-lea, sau prin mijlocirea unor predicatori de origine maghiară. Așa au apărut la noi cultele neoprotestante sau sectele (baptist, adventist, penticostal, mai nou „martorii lui Iehova”), care produc adeseori

dezbinare și tulbură liniștea în multe parohii. Văzând cum s-a ajuns la dezbinarea dreptei credințe, la cât de fărâmițată este astăzi Biserica lui Hristos și în câte feluri sunt interpretate învățăturile Domnului, este firesc, într-o astfel de Duminică, să ne întrebăm cum ar trebui să ne comportăm noi astăzi și ce ar trebui să facem ca să ne bucurăm cu adevărat, acum și în Împărăția cerurilor, de toate cele pe care Dumnezeu le-a făcut pentru noi.

În Epistola pe care Sfântul Apostol Pavel o adresa credincioșilor din Efes, acesta îi îndemna așa: „Străduiți-vă să păstrați unitatea duhului întru legătura păcii. Un singur Trup (al Bisericii) și un singur Duh, așa cum ați fost chemați la o singură Nădejde a chemării voastre; un singur Domn, o singură Credință, un singur Botez, un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, Care este peste toți și prin toți și întru toți” (Efes. 4, 3-6). Și același Apostol le scria și corintenilor: „Vă rog, fraților, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca toți să fiți într-o vorbă și în sânul vostru să nu fie dezbinări; ci să fiți cu totul uniți în același gând și în aceeași dreaptă judecată” (I Cor. 1, 10).

Pentru aceasta este nevoie de multă înțelepciune iar înțelepciunea o avem din Cuvântul lui Dumnezeu. În comuniune cu Dumnezeu ne aflăm doar atunci când Îl primim pe Dumnezeu în viața noastră. Aceasta se poate face fie prin comunicarea neîntreruptă cu Acesta, respectiv prin rugăciunea făcută permanent și nu ca o necesitate sau prin primirea Trupului și a Sângelui Său, în cadrul Sfintei Împărtășanii, ori cu spuneau bătrânii a Cuminecăturii. Dobândim în acest mod conștiința că, fiind împreună cu Dumnezeu, trebuie ca și vorba și fapta să fie, pe cât posibil, asemenea bunătații și a dragostei de care ne bucurăm fiecare din partea Tatălui Ceresc. Astfel ne aflăm în comuniune cu semenii, cu tot ceea ce ne înconjoară și, implicit cu Dumnezeu.

Astăzi, ne apare ca o șansă, fără de care nu mai este posibil a ne continua existența, ca în fața atâtor minciuni și dezinformări, a atâtor nenorociri de ordin social sau politic la care asistăm, sau a dezbinărilor de natură confesională antiortodoxe și antiromânești, să ne păstrăm unitatea prin rugăciune și cuminecare din izvorul cel viu și nesecat al învățăturilor Creatorului Cerului și al pământului, păstrat cu sfințenie în paginile Sfintei Scripturi și a Sfintei Tradiții, care să ne aducă conștiința unității, în calitatea de fii ai Aceluiași Părinte, cât și bucuria șansei de trăi, a fiecărei zile în care ne este îngăduit să existăm. Amin!

Sfințirea clopotelor de hramul bisericii Parohiei Arad-Sega II

Praznicul Înălțării Domnului la Cer de anul acesta a fost unul special pentru Parohia Arad-Șega II deoarece, pe lângă sărbătorirea hramului bisericii parohiale, credincioșii au avut marea bucurie să fie părtași la momentul istoric al sfințirii clopotelor care vor răsună, de acum înainte, din turla bisericii.

Sărbătoarea a început cu slujba Sfintei Liturghii oficiată de către Preasfințitul Părinte Dr. Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului, din soborul slujitor făcând parte preanonatul părinte protopop al Aradului, pr. Flavius Petcuț, Arhid. Mircea Proteasa, consilier economic, precum și preoții slujitori ai parohiei: Andrei Dîrbaș, Radu Bocșa, Zaharia Iova și Filip Albu.

La momentul convenit, Preasfințitul Părinte Emilian a rostit cuvântul de învățătură în care a evocat mesajul principal al acestui praznic care ne cheamă la înălțare sufletească, însăși biserica acestei parohii, ce poartă hramul sărbătorii îmbiindu-ne prin arhitectura ei la ridicare spre înălțime, la depășirea oricăror micimi sufletești. În continuare Preasfinția Sa a amintit și de rânduiala specială a pomenirii eroilor ce s-au jertfit pentru credință și patrie. Exemplul lor ne rămâne ca demn de urmat pentru noi toți, orice statut am avea în societate, pornind de la principiul aplicat de ei, după care, orice lucru poate rămâne doar dacă este sub pecetea iubirii jertfelnice. Spre finalul Sfintei Liturghii a

fost săvârșită slujba de binecuvântare și sfințire a clopotelor. Părintele protopop a dat citire Hrisovului de mulțumire și de acordare a statutului de ctitor, doamnei Livia Schimdt, care a sprijinit integral achiziționarea celor trei clopote. Preasfințitul Părinte Episcop Emilian a adresat un cuvânt de mulțumire distinsei doamnei Livia, felicitând-o pentru acest frumos gest. Alăturându-se aceluiași mulțumiri, părintele paroh Andrei Dârbaș i-a oferit donatoarei, ca semn de mulțumire, o icoană cu chipul Maicii Domnului și un buchet de flori, reliefând faptul că doamna Livia a adăugat acum, pe lângă cei 10000 euro, cât a costat candelabrul central, 45000 euro costul clopotelor executate la firma austriacă Grassmayr.

După încheierea slujbei a fost oficiat parastasul pentru Eroii Neamului. La final Preasfinția Sa a felicitat pe părinții slujitori și pe credincioșii parohiei care se ostensc să finalizeze construirea acestei biserici, aflată acum în stadiul finisării exterioare. La rândul său, părintele paroh Andrei Dîrbaș a adresat un cuvânt de mulțumire Preasfințitului Părinte Emilian pentru prezență și pentru bucuria adusă odată cu sfințirea acestor clopote, precum și donatoarei și tuturor credincioșilor care sunt permanent aproape de această biserică, sprijinind-o constant.

Pr. Filip ALBU

Semnificația duhovnicească a perioadei Penticostarului (II)

Urmare din pagina 1

sfințitoare și îndumnezeitoare a Sfântului Duh, revărsat în creație.

În concluzie, putem afirma faptul că analiza atentă a textelor slujbelor Praznicelor Împărătești din ciclul pascal ne înfățișează imaginea întregitoare a lucrării de mântuire împlinite de Hristos pentru oameni și pentru întreaga creație, în dimensiunea bisericească

a întrupării acesteia. Creștinul se poate face părtaș lucrării de mântuire a lui Hristos, doar în dimensiunea unei vieți îmbisericate, prin intermediul slujbelor cuprinse în cărțile noastre de cult (+ Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Penticostarul în viața și spiritualitatea Bisericii Ortodoxe, prefață la Penticostar, Editura IBMO, București, 1999, p. 5-6).

Înscrieri la Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad în sistem online și la centrul unic de înscrieri

Anul acesta, înscrierea la Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad se va realiza în condiții speciale determinate de epidemia de Coronavirus. Din data de 6 iulie la sediul UAV din Bd. Revoluției nr. 72 (fostul sediul al Băncii Naționale Române) va funcționa un centru unic de înscrieri pentru 8 din cele 9 facultăți ale universității arădene de stat.

Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” este singura care va organiza **înscrierile la propriul sediu, din strada Academia Teologică Nr. 11-13.**

Pentru mai multe detalii legate de **metodologia de admitere la licență și master** de la Facultatea de Teologie a se vedea: <https://www.teologiearad.ro/admitere/> și <https://www.teologiearad.ro/admitere-master/>

În fiecare locație vor fi respectate condițiile cerute de autorități pentru asigurarea protecției împotriva infectării cu virusul SARS-Cov 2.

De asemenea cei care doresc se vor putea înscrie, la fel ca și anii anteriori și în sistem ONLINE prin intermediul site-ului universității.

Absolvenții de liceu vor avea la dispoziție 20 de zile (**06-26 iulie**) pentru înscrieri la una din cele 9 facultăți ale UAV: Facultatea de Inginerie, Teologie Ortodoxă, Științe Economice, Inginerie Alimentară, Turism și Protecția Mediului, Științe Exacte, Științe Umaniste și Sociale, Științe ale Educației, Psihologie și Asistență Socială, Educației Fizică și Sport, Design.

Admiterea se face luând în calcul media de la bacalaureat pentru domeniile și programele de studii de licență ale tuturor facultăților, în cazul a cinci facultăți existând și probe specifice domeniului (Facultatea de Design, Teologie, Sport, Științe Exacte și Științele Educației). Toate informațiile legate de admitere, de specializările oferite la programele de licență și de master, se pot găsi pe pagina de admitere din site-ul universității: <https://www.uav.ro/admitere/admitere-2020>.

„Îi așteptăm pe absolvenții de liceu să se înscrie la universitatea noastră. Specializările oferite, printre care și cele în limba engleză, acoperă o gamă largă de domenii de studii. Le punem la dispoziție de asemenea, locuri în cămin, posibilitatea de a servi o masă caldă la

cantina UAV și un sistem de burse gândit în avantajul studenților. La fel ca și în anii anteriori, cei care doresc se pot înscrie în sistem online sau pot veni la centrul unic de înscrieri din noul sediul al universității noastre”, a punctat rectorul UAV, prof. univ. dr. Ramona Lile.

Calendarul admiterii pentru sesiunea iulie-septembrie 2020

Sesiunea iulie 2020

Înscrierea candidaților: **06-26 iulie 2020**

Desfășurarea probelor și afișarea listelor provizorii ce cuprind candidații admiși: **27 iulie 2020**

Contestații: **28 iulie 2020**

Afișarea listelor finale: **31 iulie 2020**

Sesiunea septembrie 2020

Înscrierea candidaților licență: **01-10 septembrie 2020**

Înscrierea candidaților master: **01-10 septembrie 2020**

Desfășurarea probelor și afișarea listelor provizorii ce cuprind candidații admiși: **10 septembrie 2020**

Interviu master: **10 septembrie**

Contestații: **11 septembrie 2020**

Confirmări locuri: **14-17 septembrie 2020**

Afișare liste definitive candidați admiși: **17 septembrie 2020**

Aventură sacră și păcătoasă

În urma unei predici ținută de papa Urban al II-lea pe un mic câmp din afara orașelului Clermont din sudul Franței a apărut ideea primei cruciade, pornită în 1095. În predica sa, papa susținea că orașul sfânt Ierusalimul este în mare primejdie, fiind în mâinile musulmanilor, un popor aplecat spre tortură și profanări de nedescris, și că ar trebui ca Europa latină să lupte, toți ca niște „soldați ai lui Hristos” luând Țara Sfântă și eliberându-i pe creștinii răsăriteni din „robie”. Oamenii au fost lămuriți că această luptă dreaptă le va șterge păcatele.

Papa a făcut un lung periplu de predici la nord de Alpi, el vizitează un șir de mănăstiri importante, inclusiv pe cea în care fusese el însuși călugăr, Cluny, pregătind terenul pentru dezvoltarea ideii de „cruciadă.”

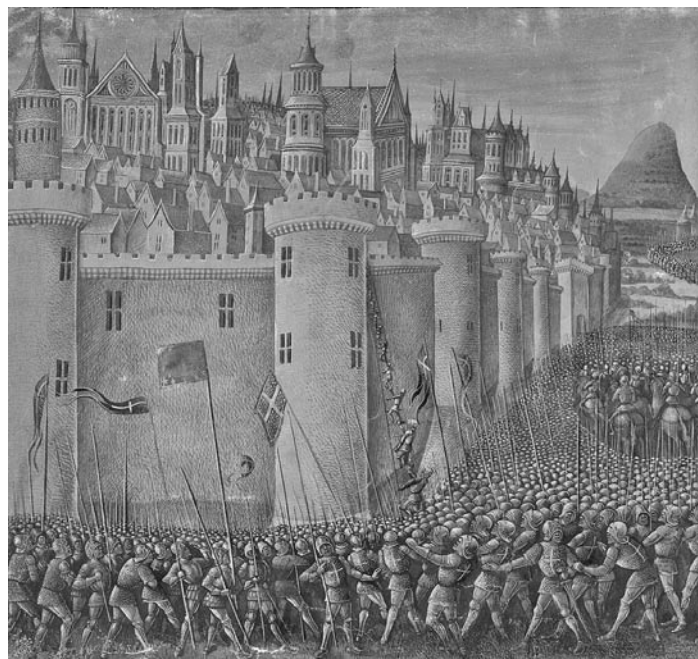
La Clermont, papa Urban al II-lea face o mare consfătuire bisericească pentru a-și dezvălui planurile, apoi își face cunoscute intențiile tuturor credincioșilor printr-o predică specială la 27 noiembrie, la Clermont, unde sute de spectatori s-au strâns pe un câmp ca să-l audă vorbind.

În predică Urban a chemat Apusul latin la arme. El enunță nevoia de a proteja granițele răsăritene ale creștinătății din Bizanț și o presupusă amenințare iminentă a unei invazii musulmane. Urban are o sclipire de geniu vizionară apoi, el contopește idealul războiului cu cel al pelerinajului, și dă la iveală planul unei expediții spre Țara Sfântă, unde urma să recucerească Ierusalimul, cel mai sfânt loc al lumii creștine.

Papa Urban a subliniat sacralitatea fără seamăn a orașului, acest „buric al lumii”, afirmând că el fusese „izvorul a toată învățătura creștină” locul în care a viețuit și pătimit Hristos.

Ierusalimul era stăpânit de musulmani încă din secolul al VII-lea, însă creștinătatea occidentală nu era pe punctul de a fi invadată de Islamul din Orientul Apropiat. Papa Urban a cultivat în rândul oamenilor mânia, ura și dorința de răzbunare și i-a pătat pe musulmani prin vorbe distorsionate. Ei au fost descriși ca niște sălbatici și barbari față de creștinătate, a susținut că aceștia distrug bisericile creștine, că pelerinii creștini din Țara Sfântă erau maltratați și exploatați de musulmani, că se cer taxe mari etc. Sau poate a prezentat realitatea, dar exagerat, Papa a înfierat Islamul, care este înfierat și până azi.

Papa propovăduia o superpenitență peste tot, în stare să purifice sufletul de orice păcat, prin chemarea la arme pentru mântuire și a avut un succes electrizant. Mulți

oameni au răspuns chemării papei cu lacrimi în ochi. Regii nu s-au alăturat acestei expediții fiind prea prinși cu treburile politice, însă membri ai înaltei aristocrații aparținând păturii sociale aflate imediat sub cea regală, ducii și conții au răspuns imediat chemării papei. Spre exemplu contele Raymond de Toulouse a fost primul care s-a consacrat cruciadei și pregătit de însuși papa Urban al II-lea. A fost cel mai vârstnic conducător al expediției, în vârstă de 55 de ani. O legendă afirmă ca acest conte, cel mai puternic senior laic din sud-estul Franței ar fi făcut un pelerinaj la Ierusalim, în timpul căruia îi fusese scos un ochi ca pedeapsă pentru că refuzase să plătească o taxă exorbitantă impusă pelerinilor latini de către musulmani.

Cruciadele au avut mulți alți eroi de seamă, care au depus jurământul de cruciați: Raymond de Toulouse, Bohemond de Taranto, Godefroi de Boulogne, Tancrede de Hanteville și Balduin de Boulogne, care au jucat roluri centrale în expediția pentru recuperarea Ierusalimului. Cruciații aveau o reprezentare a crucii pe haine. Unii și-au făcut cruce chiar și pe piele.

Documentele atestă faptul că cruciații par să fi avut o frică profundă de lunga și primejdioasă călătorie și în același timp erau dornici să vândă efectiv tot ce aveau ca să își finanțeze participarea.

Cruciadele erau costisitoare însă ele aduceau răsplată atât spirituală cât și materială.

Cerul este acolo unde e Hristos

La Înălțarea Mântuitorului pe Muntele Măslinilor știm că au fost de față ucenicii Mântuitorului, și sfânta noastră Biserică ne spune că a fost de față și Maica Domnului. În alcătuirile de la Înălțarea Mântuitorului de la sfânta slujbă este pomenită și Maica Domnului că a fost de față când Domnul Hristos S-a înălțat la ceruri. În Faptele Sfinților Apostoli este prezentată o listă cu doisprezece apostoli ai Mântuitorului și se spune că atunci când ucenicii se adunau era împreună cu ei și Maica Domnului și alții, până la o sută douăzeci. Cu aceștia s-a început Biserica Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

La Înălțarea Mântuitorului au fost de față cei doisprezece ucenici și Maica Domnului, dar nu știm dacă a mai fost și altcineva. Cei care erau de față atunci L-au văzut pe Domnul Hristos, Care i-a binecuvântat, că a fost luat de la vederea lor de către un nor, și așa S-a înălțat la cer, pe un nor. Nu se spune ce este cerul și până unde a fost văzut Domnul Hristos, dar credința noastră este că Domnul Hristos S-a înălțat la cer. Noi știm că este cer, dar nu știm ce este, spune un părinte duhovnicesc, și spunem că cerul este acolo unde este Hristos. Și dacă cerul este unde-i Domnul Hristos, înseamnă că cerul este pretutindenea, este oriunde, deși, când noi ne gândim la cer, ne gândim la ceva ce este undeva sus, undeva unde nu putem pătrunde cu privirea noastră, cu simțurile noastre, undeva unde nu putem pătrunde nici cu gândurile noastre. Noi știm despre cer ceea ce ni se spune despre cer, știm ceea ce ni s-a spus despre cer. „Dar nimeni nu s-a suit în cer, zice Domnul Hristos, decât numai Fiul Omului Care este în cer” (Ioan 3, 13). Domnul Hristos Care S-a pogorât din cer, Acela S-a și suit în cer.

Mărturisim că Domnul Hristos S-a înălțat la cer și șade de-a dreapta Tatălui. Unde este cerul și cum este în cer Mântuitorul, noi nu știm. Dar de câte ori ne gândim la Mântuitorul, ne gândim ca la Cel ce este în cer și pretutindenea. Cu trupul și cu sufletul este în cer, într-un loc anume, este o taină pentru noi. Noi nu putem spune cum anume.

Nici despre trupul Mântuitorului nu putem mărturisi cum este, decât cât știm noi din Sfânta Evanghelie: anume că Domnul Hristos a ieșit din mormânt prin piatră pecetluită și a intrat la ucenicii Săi prin ușile încuiate, deci într-o formă de trup care este mai presus de trupul obișnuit. Este o taină pentru noi și rămâne o taină, și poate că va rămâne o taină chiar și atunci când ne vom întâlni cu Domnul nostru Iisus Hristos Cel înălțat, pentru că tainele sunt mai presus de priceperea noastră.

Cu dumnezeirea Domnul Hristos este pretutindenea, numai cu trupul Său este într-un anumit loc. De ce? Pentru că trupul nu are calitatea de a fi pretutindeni. Așa cum trupul nostru nu poate fi în mai multe

locuri, nici măcar în două locuri, ci numai într-unul, tot așa și trupul Mântuitorului, și sufletul Său, și firea omenească cu care S-a unit dumnezeirea, este într-un singur loc, dar nu știm unde. Spunem în cer, dar nu știm unde este.

Credința noastră ne spune că Domnul Hristos cu trupul și cu sufletul Său este undeva anume, dar poate să nu fie văzut prin simțurile cele pământești, și nu numai ceea ce simțim prin simțurile pământești este de fapt o realitate, ci realități sunt și mai presus de simțuri.

Gândiți-vă numai câte se pot descoperi cu mijloace de cunoaștere, de mărire; de pildă cu microscopul sau telescopul se pot descoperi niște lucruri pe care noi nu le putem cunoaște numai prin puterile noastre. Cam așa ceva este și credința noastră: un fel de telescop cu care vedem pe Domnul Hristos undeva mai presus de noi.

E bine să știm că, mai ales oamenii cei liniștiți, oamenii care au biruit păcatele și au împlinit cele bune au ajuns într-un fel la o înălțare la cer aici pe pământ, sunt în legătură cu Dumnezeu, sunt în legătură cu sfinții lui Dumnezeu care au toate aceste virtuți și care au înlăturat relele din viața lor. Iată, acum știm calea înălțării noastre.

Dar mai este o cale. Știți care-i? Este calea pe care a mers Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu de când S-a întrupat până la înălțare. Bineînțeles că Domnul Hristos a făcut tot ce trebuia să facă pentru binele nostru, a avut toate virtuțile, nu a avut nici un fel de păcat, nu a avut păcatele ce au fost pomenite adineaori, și a avut virtuțile care au fost pomenite și încă multe altele, dar a avut o cale care tot timpul a fost calea înălțării Lui, smerenia. Chiar spune Domnul Hristos: „cel ce se va smeri pe sine, se va înălța”.

Deci smerenia-i ascensorul vieții, numai că smerenie adevărată poate să aibă acela care se silește să meargă și din treaptă în treaptă, cel care are virtuți. Cred că v-am mai spus și de altă dată că smerenia este de două feluri: când îți cunoști păcatele, îți cunoști neputința și când te supui cu mintea lui Dumnezeu, și acesta este un chip al smereniei.

Cu cât ținem mai mult legătura cu Biserica, cu cât ținem legătura cu o viață plăcută lui Dumnezeu, cu atât mai mult suntem aproape de înălțarea Mântuitorului și putem aștepta înălțarea din lumea aceasta la sfârșitul vieții noastre, când nădăjduim că vom fi și noi acolo unde Domnul Hristos este cu firea omenească, acolo unde este Dumnezeu Tatăl cu măreția Lui, acolo unde este Duhul Sfânt Care ne luminează, acolo unde-i Maica Domnului care este ridicată mai presus de lumea aceasta.

Praznicul Înălțării Domnului și Ziua Eroilor sărbătorite de arădeni

STIRI

Joi, 28 mai 2020, cu prilejul praznicului împărătesc Înălțarea Domnului și a Zilei Eroilor, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a participat la Sfânta Liturghie săvârșită de un sobor de preoți și diaconi, în pridvorul Catedralei Arhiepiscopale „Sfânta Treime” din Arad.

Cu acest prilej, Chiriarhul arădean a rostit un cuvânt de învățătură. La finalul Sfintei Liturghii, Chiriarhul arădean, înconjurat de soborul slujitor, a săvârșit slujba de pomenire a eroilor neamului românesc, respectându-se reglementările actuale din starea de urgență.

Pomenirea eroilor neamului românesc la praznicul „Înălțării Domnului” a fost hotărâtă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în anul 1920. Această decizie a fost consfințită ulterior prin alte două hotărâri sinodale din anii 1999 și 2001 prin care această zi a fost

proclamată sărbătoare națională bisericească. Slujbe pentru pomenirea eroilor neamului nostru românesc căzuți pe toate câmpurile de luptă și din toate timpurile s-au săvârșit în majoritatea parohiilor din cuprinsul eparhiei, îndeosebi acolo unde există monumente ale eroilor.

Slujire Arhierescă la Mănăstirea Hodoș-Bodrog

Duminica a VI-a după Paști, 24 mai 2020, a reprezentat un moment de bucurie duhovnicească pentru obștea și pelerinii care au poposit la Mănăstirea Hodoș-Bodrog, una dintre cele mai vechi mănăstiri din cuprinsul țării noastre, întrucât Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului, a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în altarul de vară al mănăstirii. Din sobor au făcut parte: Protos. Grigorie Timiș, starețul Sfintei Mănăstiri Hodoș-Bodrog, Protos. Iustin Popovici, Protos. Nicolae Tang, lector universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad, Arhid. Mircea Proteasa, consilier economic la Centrul Eparhial, Arhid. Gheorghe Lehați.

În cuvântul de învățătură, Preasfinția sa, a vorbit despre minunea săvârșită de Mântuitorul Iisus Hristos cu orbul din naștere. Despre această minune că este mare ne vorbesc însăși Scripturile „din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere” (Ioan 9, 32), după cum mărturisește chiar cel vindecat de Iisus. De asemenea, din cuvintele Mântuitorului Hristos desprindem învățătura care trebuie să ne definească lucrarea noastră în lume, adică: „Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui Care M-a trimis pe Mine; căci vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii” (Ioan 9, 4-5). În

încheierea cuvântului de învățătură, Ierarhul a îndemnat: „să ne rugăm Mântuitorului Hristos Cel înviat din morți să ne dăruiască tuturor Duhul Său cel Sfânt, ca toate gândurile, cuvintele și faptele noastre să aducă liniște în suflet, lumină și bucurie în jurul nostru, așa cum aduce Învierea Domnului întregii creații”.

În cadrul slujbei s-au rostit ectenii și rugăciuni pentru ploaie, dar și pentru încetarea noii epidemii.

La finalul Sfintei Liturghii, părintele stareț Grigorie Timiș, în numele obștii monahale și a pelerinilor, a adresat cuvânt de mulțumire Ierarhului pentru împreună slujire din această frumoasă duminică.

(Știrile au fost preluate din site-ul arhiepiscopiaaradului.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.